

י"ל ערב שבת פרשת שופטים
ג' אלול ה'תשע"ד
הי' תהא שנת עליין דגולה!

תקות מנחם

על סיומי הרמב"ם

תדפיס מהספר "תקות מנחם" (ה"ג) שיו"ל בעז"ה על סיומי
הרמב"ם ע"פ – ב"קו" – שיחות והוראות כ"ק אד"ש מה"מ
מאת הרב יקותיאל מנחם שיחי' ראפ

ע"פ ההוראה שקיבלתי מכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שיליו, להדפיס ולפרסם הדברים הנאמרים בעז"ה בסיומי הרמב"ם
להראות ולהוכיח הנראה לענ"ד בדרך אפשר, הקשר שבין שיעורי לימוד הרמב"ם ע"פ הימורה שיעורי' לפרשה והתאריך שבהם נלמדו,
הנני מוציא לאור עלון זה לכבוד שבת קודש.
ואבקש מהקוראים שיעירוני בהערותיהם, ותודה מראש!

לחיות עם הזמן!

ספר טהרה – ד'

מחזור ל"ג – "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך" *|| שנה ל"א – ר"ת "לכתחילה אריבער"
בעז"ה יום ג' פרשת שופטים ל' מנחם אב א' דר"ח אלול ה'תשע"ד || הי' תהי' שנת עליין דגולה

המשך סיום הלכות טומאת אוכלין (ח"ב) והתחלת הלכות כלים

של קדושה שנסתלקה בלילה בזמן השינה, ולכן שורה שם רוח רעה שמטמאה
מאכלים, ולא אצל הגויים, ולכן הלכות טומאה וטהרה הם בעיקר על היהודים.

ועד"ז פרטי ההלכות והתנאים לטומאת אוכלין דומים להניל:

בתחילת הלכות טומאת אוכלין מביא הרמב"ם ג' תנאים באיזה אופן נטמאין
המאכלים (שני התנאים הראשונים בתחילת פרק א', והתנאי השלישי בתחילת
פרק ב'): א) שיחיי האוכל ראוי **למאכל אדם**; ב) שנבלל ונרטב ממים או משאר
ששת המשקים; ג) שאינו מחובר לקרקע אפילו בשרש קטן. ומסביר הרבי איך שג'
תנאים אלו מבטאים את עבודתו הקדושה של היהודי והשפעתו בעולם:

[בכלל כדאי לבאר מדוע ומאיפה לקח הרמב"ם הלשון בתנאי הב' "**שנבלל**
במשקים", הרי בפסוק כתוב⁵ "יותן מים על זרע", או כפי שכתוב קודם⁶ "האוכל
וגו' אשר יבוא עליו מים", היינו כשהמשקע יגע במאכל מכשיר אותו לקבל טומאה.
ולמה נקט הרמב"ם (ומה מקורו) הלשון **שייבלל**!]

ואולי אפשר לומר: ע"פ הסבר הרבי להלן, שהטעם לתנאי זה שמשקים
והלחלוחית מרבים הקדושה ומביאים אותה לתחוננים, לכן הלשון שייבלל שזהו
יותר מנגיעה, אלא שתכונת המשקים תתערב במאכל ולכן מקבל טומאה, כי יש בו
יותר עלוליות לקדושה.

(ואבקש אם למי מקוראי הגליון יש מה להעיר או להוסיף בזה, ות"ח מראש).

א) הטעם שהאוכל צריך להיות דווקא מאכל אדם – בדומה למה שכתבנו לעיל
שהטומאה רוצה לשרות רק במקום ששיך לקדושה, שמקבלת משם יניקה
והשפעה. ולכן צריך להיות המאכל ראוי למאכל **אדם**, כי "אדם" מורה על היהודי
מלשון הכתוב⁷ "**אדמה לעליון**"; היינו שדומה למעלה, והנהגתו מתאימה למעלה,
ודבר שהוא מאכל אדם שמורה על שלמות וקדושה – שם גם יכולה לשרות
הטומאה.

⁵ שמיני יא, לח.

⁶ פסוק לד.

⁷ ישעיי יד, יד. [להעיר: פסוק זה "**אדמה לעליון**" כתוב בישעיי יד, יד. שייך בגימטריא חב"ד,
ופעמיים י"ד – היינו **ידיד**. וגימטריא כ"ח, וגימטריא יח"י. היינו שענין של חב"ד להושיט יד באהבה
ועזרה לכל יהודי, ועיי"כ שיעורים ומקורבים עוד יהודים נהי' **ידיד** וכן דומים לעליון. שעיי"כ מביאים
הישועה – ישעיי, שעיי"כ ריבוי אהבת והאחדות ישראל, כי החורבן הי' בגלל שגת חנים, ועיי"כ אהבת
ישראל בריבוי ובשפע, פועלים את הייחיי אדמו"ר מלך המשיח!].

עם קדוש לה'

א. בהמשך למ"ש בגליון הקודם (מס' 367) ע"ד הקשר של הלכות **טומאת**
אוכלין בפרשת **ראה** שבה התחילו את הלכות טומאת אוכלין, ביום **רביעי** דפרשת
ראה [כי אז סיימו את ההלכות הקודמות שמצד "מתכפיין התחלה להשלמה"¹
ביום זה התחילו את הלכות טומאת אוכלין], ושם בתחילת הפרשה נאמר²: "**בנים**
אתם להוי' אלקיכם וגו': כי עם **קדוש** אתה להוי' אלקיך, ובך בחר הוי'. ונכתב
שקשור עם מ"ש הרמב"ם בסיום הלכות טומאת אוכלין, שלמרות שע"פ הלכה
מותר לכתחילה לטמא אוכלין חולין ולהיטמא בכל הטומאות, חוץ מכהנים
שנוהרים מטומאת מת, אבל החסידים הראשונים היו נוהרים מן הטומאות
ואוכלין בטהרה שמביאה לידי קדושה שנאמר "והתקדשתם והייתם קדושים כי
קדוש אני ה' מקדישכם", וזה מתאים עם הנאמר בתחילת החתי"ת של יום זה "כי
עם קדוש אתה לה' אלקיך", שזה נאמר בהקדמה לדיני הבהמות והחיות והעופות
הטהורים והטמאים, שבכלל במאכלים צריך יהודי להתקדש ולהזהר ביותר
באכילתו משום חשש איסור.

הטומאה יונקת מהקדושה

ב. ובהמשך לזה מתאים להוסיף שגם פרטי הדינים והתנאים של טומאת
אוכלין קשורים לקדושת היהודים, ולכן יכול לקבל טומאה. משא"כ הגויים
מדאורייתא אינם נעשים טמאי מתים וכל שאר הטומאות. וכפי שמביא כ"ק אד"ש
מה"מ בלקו"ש³ הטעם שהטומאה חפצה לשרות דוקא במקום שיש קדושה ולינוק
חיות מהקדושה. כי הקליפות מצד עצמם מקבלים חיות מצומצמות, ולכן חפצים
לינוק מהקדושה.

והניל ע"פ מה שכותב אדה"ז בשרי"ע⁴ שאין לחשוש ממגע הגויים במאכלים,
משא"כ צריך להזהר מאד שיהודים שלא נטלו ידיים שחרית אחר השינה שלא יגעו
במאכלים אבל ממגע הגויים אין חשש, כי הטומאה אינה תאבה לשרות רק במקום

* תהלים קיט, חי.

¹ ל' מרשות לחתן בראשית שכתב אד"ש למארגן שיעורי וסיומי הרמב"ם הרה"ת מ.נ. שי
גערליצקי.

² ראה ד, א-ב.

³ לקו"ש חכ"ז שיחת שבת פרשת שמיני – ג'.

⁴ שרי"ע או"ח מהדורא תנינא סי' ד.

בעז"ה יום ה' פרשת תצא ט' אלול ה'תשע"ד – הי' תהי' שנת עליין דגלה!
סיום הלכות כלים והתחלת הלכות מקוואות

עשיית העולם כלי לאלקות

א. הלכות כלים לומדים בפרשיות שופטים ותצא, ואפשר לומר הקשר:

כ"ק אד"ש מה"מ מבאר שהתוכן של הלכות כלים הוא מה נחשב לכלי שלם (שלכן מקבל טומאה) והמשמעות וההוראה אלינו: שתפקידנו לעשות מכל העולם ומכל כלי העולם כלים מושלמים שימלאו את תפקידם לעשות העולם כלים לאלקות, דירה לו ית' בתחתונים.

וזהו התוכן של תחילת פרשת שופטים⁹, "שופטים ושוטרים תתן לך בכל שערך", היינו שעושים את כל השערים ואת כל הערים לכלים למלאות בהם את הכוונה עליונה, ע"י השופטים והשוטרים שמכוונים ומזהירים וכופים על קיום התורה ומצוות והקדושה שע"כ כל העולם ועניניו נעשים כלים לאלקות [וי"ל הרמז ע"ד הצחות ב"כל שערך" – ב"כלי שערך" – שכל העולם הם כלים ע"ד מה שאמר הבעש"ט על הפסוק¹⁰ "וברכך ה' אלקך בכל אשר תעשה" ומפרש הבעש"ט – בכלי אשר תעשה] שכל שער העולם, וכל שער האדם, נעשים "כלים" להכיל את מצוות ורצון ה', וע"ד מה שמפרש הבעש"ט בפסוק¹¹: "השלך על ה' יהבך, והוא יכלכלך", שהוא יתן לנו גם את הכחות, והכלים לקיים רצון ה', ועוזר לנו לעשות הכל כלים לאלקות.

וע"ד קשור לפרשת תצא – הפותחת בפסוק¹² "כי תצא למלחמה על אויבך", שיהודי יוצא למלחמה עם מעשה העוה"ז עם "אויבך" – "מעשי העוה"ז קשים ורעים"¹³, ובדאי "יונתנו הוי' אלקך בידך ושבת שבי", ששובים את כל עניני העוה"ז ועושים אותם את גשמיות העולם כלים לאלקות ולהשראת השכינה.

המלך בשדה!

ב. והני"ל, עשיית עניני העולם לכלים לאלקות, מתאים גם עם הזמן של חודש אלול שבו הקב"ה יורד ובא לכל אחד ולכל מקום, "המלך בשדה"¹⁴ ועוזר לו לעשות מהמקום וכל עניניו "כלים" ראויים להשכנת האלוקות. ו"בכל שערך" גם רומז על חודש אלול, שהוא שער היציאה מהשנה המסתיימת ושער ומפתח הכניסה לשנה הבעל"ט.

וענין חודש אלול, אומר אד"ש מה"מ, מרומז גם בפרשת "תצא" שתמיד קוראים פרשיות אלו בתקופת אלול כמש"נ¹⁵ "ובכתה את אבי ואת אמה ירח ימים", שזהו רמז לתשובה של חודש אלול.

ואומר אד"ש שהבכ"י אינה צריכה להיות דוקא בכ"י ותשובה של צער ומרירות, אלא יכולה להיות בכ"י של התרגשות ושל שמחה – תשובה מתוך שמחה. [נראיתי כתוב בספרים (בקשר לבכ"י יוסף כשפגש את יעקב במצרים) שיש הבדל בין בכ"י והתרגשות ודמעות של צער או בכ"י והתרגשות מסיבות של שמחה (כמו כאן ההתעוררות לעבודה ודביקות בה' לקראת השנה הבאה), שדמעות מטעמי עצבות ומרירות הן מלוחות, ודמעות של שמחה הן מתוקות].

וגם הענין של "ושבת שבי" מורה על עשיית העולם התחתון וכיבושו וגיוור להיות חלק מעם ישראל ועבדי ה' כלים לאלקות, כני"ל – דירה בתחתונים, להפוך העולם לדירה לאלקות, ומשכן לו ית', ועד כדי עשיית כל העולם לכלים לקבלת המשיח שכל העולם ועניניו יהיו כלים מושלמים לגילוי המשיח בכל הפרטים.

הבאת המשיח באופן אורות דתוהו בכלים דתיקון!

ג. והרי גם ביאת המשיח אומר הרבי מלך המשיח שיליו שצריך להביאו באופן של אורות וכלים; בשיחה הידועה (שיחת כ"ז אור לכ"ח ניסן ה'תשנ"א) אומר כ"ק אד"ש מה"מ: "עשו כל אשר ביכולתכם, להביא המשיח באופן של "אורות דתוהו בכלים דתיקון"!" [נאפ"ל גם ענין זה בדרך הצחות מרומז במילה "אוכלין" (שהרי

ב) שיבלל ויתן עליו מים – כמה תכונות טובות יש במים: (א) המים יורדים ממקום גבוה למקום נמוך – היינו (המוסר השכל והמשמעות הרוחנית) שהאדם מוריד את ענייני הקדושה למטה גם לאנשים הפשוטים והנמוכים ממנו, וגם בדברים הנמוכים, היינו, שמרבה את הקדושה, ולכן חפיצה הטומאה לשרות שם. (ב) טבע המים שמחברים דברים שונים ונפרדים (משא"כ דברים יבשים שהם נשארים נפרדים) היינו שהקדושה חפיצה להתרבות ולהשפיע גם על אחרים רבים, ולכן הטומאה רוצה לשרות שם.

ג) מאכל מקבל טומאה רק אם אינו מחובר לקרקע אפי' בשרש קטן, אבל באם הוא קצת מחובר אינו יכול לקבל טומאה. היינו שאפשר לשאול בצורה נוקבת, הרי העולם שמסביבנו מלא קליפות וסטי"א והנסיון גדול ואיך אפשר להזהר מהטומאה? וע"כ המענה שאם הדבר קשור ומחובר לשרשו אפי' בשרש קטן, אינו יכול לקבל טומאה. היינו שהאדם קשור באמת לה' ולתורה ולצדיק ואם הוא מחובר יכול לעמוד בכל הנסיונות ולא להטמא ולהתלכלך בזוהמת העוה"ז והיצי"ר.

ד. א. שהטומאה יכולה ורוצה לשרות דווקא במקום שיכול להיות ריבוי קדושה שממש מקבלת את יניקתה, אבל כשהיהודי מתנהג בקדושה ומחובר באמת לקדושה אפי' בחיבור קטן, הוא מובטח ומאובטח שלא יאונה לו כל רע, ולא ידבק בו מאומה מן הטומאה. ולכן גם לפני פרשת המאכלים הטמאים והאסורים וגם בסיומה נאמר כי עם קדוש אתה לה' אלקך, כי החיבור אל הקדושה אפי' בשרש קטן – מונע ומגן מהטומאה וכל הענינים השליליים.

[והתנאים האחרים להכשרה לקבל טומאה מבטאים את ריבוי הקדושה של היהודי, שמוסיף ומרבה קדושה, ושם הטומאה רוצה לשרות ומשם רוצה לינוק].

קדושה וטהרה יתירה

ג. וזהו מה שמסיים הרמב"ם את הלכות טומאת אוכלין כני"ל שיהודי לא רק מסתפק בשמירת הלכות הטומאה המינימליות והיבשות, אלא מתנהג בחסידות וטהרה יתירה, ומתחבר לקדושה באופן כמו שמסיים הרמב"ם את ההלכה האחרונה עם הפסוק "והתקדשתם והייתם קדושים כי אני ה' מקדישכם".

וע"ד כמו שכותב רש"י בתחילת הפרשה על "כי עם קדוש אתה וגו'" – "קדשת עצמך מאבותיך, ועוד ובך בחר ה', וע"ד בפסוק האחרון "והתקדשתם והייתם קדושים, כי אני ה' מקדישכם".

בחודש אלול ועשי"ת – זהירות יתירה!

ד. הסיום של הלכות טומאת אוכלין מתאים ליום שמסיימים בו – ר"ח אלול:

כני"ל בסיום מדובר שלמרות שע"פ הלכה אין צורך וחויב להימנע מהטומאות, אבל החסידים היו פרושים והתנהגו בתוספת קדושה וטהרה יתירה, להזהר מהטומאות ולאכול מאכלים טהורים; ואפשר לראות קשר בולט לר"ח אלול: שבימים אלו – חודש אלול ועשי"ת יהודים מקבלים על עצמם יתר הידורים, ואפילו כאלה שבמשך השנה לא נזהרים בהם, באלול ועשי"ת מקפידים ונזהרים יותר ואחת הדוגמאות הנזכרות בשו"ע בקשר לעשי"ת שבימיהם שהי' קשה להשיג פת ישראל, גם אלו שאכלו פת פלטר, בימים אלו נזהרו ביותר מזה, שזהו התוכן של סיום הלכות טומאת אוכלין על דבר קדושה וטהרה יתירה.

"תקוה" חוט השני"

סיכום הקשר של ההלכות ברמב"ם לזמן, פרשת השבוע והתאריך

על סיום הלכות טומאת אוכלין

א. קדושה וטהרה יתירה – ובפרשת ראה: כי עם קדוש אתה להוי' אלקך.

ב. ג' תנאי הכשר האוכלין – ריבוי הקדושה ולכן יונקת הטומאה.

ג. החיבור למקום הקדושה – מונע יניקת הטומאה.

ד. בחודש אלול – זהירות יתירה.

...

⁹ שופטים טז, חי.

¹⁰ ראה טז, חי.

¹¹ תהלים נה, כג.

¹² תצא כא, י.

¹³ תניא פ"ו מע"ח שמ"ב ספ"ד.

¹⁴ לקו"ת פרשת ראה מאמר ד"ה "אני לדודי".

¹⁵ תצא כא, כג.

⁸ יהושע ב, חי. עיין ברש"י שפירוש "תקוה" – "מלשון קו וחבל" (שבו הורידה המרגלים של יהושע, ובו תלו משפחת רחב תקוותם), והרי זו מטרת חיבורנו "תקוה מנחם" – להראות בעז"ה את הקו וחוט השני המקשר ומשווה התוכן הנלמד בשיעורי הרמב"ם עם תוכן הפרשה והתאריך והשנה, (ועיין מה שכתבנו בזה בהקדמה לספרנו "תקוה מנחם" ח"א).

בעז"ה יום ב' פרשת תבוא י"ג אלול ה'תשע"ד
 ה' תה"י שנת עליין דגולה
 סיום הלכות מקוואות וכל ספר טהרה
 והתחלת ספר ה"א נזיקין בהלכות נזקי ממון
אלול – חודש הטהרה

א. את הלכות מקוואות שהם סיום של כל ספר טהרה לומדים בתחילת חודש אלול. וי"ל שהקשר ברור:

התוכן הרוחני של ספר טהרה והלכות מקוואות, כמ"ש הרמב"ם בסיום ההלכה האחרונה: "המכוון ליבו לטהר נפשו מטומאות הנפשות שהם מחשבות האוון ודעות הרעות, כיון שהסכים בליבו לפרוש מאותן העצות והביא נפשו במי הדעת – טהור, והרי הוא אומר¹⁶ "זורקתי עליכם מים טהורים וטהרתם מכל טומאותיכם ומכל גילולכם אטהר אתכם", השם ברחמי הרבים מכל חטא ועוון ואשמה יטהרנו, אמך".

היינו שהתוכן והמשמעות המוסרית והרוחנית של הטהרה במקווה היא טהרת הנפשות מהחטאים הרוחניים ועד"ז בראשית ספר טהרה בכותרת מביא הרמב"ם הפסוק¹⁷ "לב טהור ברא לי אלקים, ורוח נכון חדש בקרבי". ז.א. שתוכן ענין המקווה הוא עבודת התשובה, כמ"ש הרמב"ם בהלכות תשובה שעיקר התשובה היא בלב (שזה משי"כ בפסוק דלעיל לב טהור). ומתאים ביותר שלומדים זאת בחודש אלול – חודש התשובה שזהו משי"כ בפסוק ורוח נכון חדש בקרבי, שהוא בזמן חודש אלול – החודש המסיים ומסכם את השנה היוצאת וחודש ההכנה לכבוד השנה החדשה שמתכוננים להתחדשות ומתאים ע"ז הביטוי "חדש בקרבי".

מ' סאה – כנגד מ' ימי רצון

ב. נוסף להנ"ל יש קשר ישיר ובולט לפרטי וצורת המקווה בחודש אלול:

כי הרי בחודש אלול מתחילים הארבעים יום שמשנה עלה למרום לסיים את בקשת הסליחה והמחילה של ה' על מעשה העגל עד יום הכיפורים, שה' אמר לו "סלחתי כדברך"¹⁸, וגם המקווה קשורה עם מספר 40 כמו ימי הסליחה והכפרה, שמר"ח עד יו"ה"כ 40 יום, יש במקווה 40 סאה, כמו שאומר הצ"צ באור התורה ד"ה "אמר ר' עקיבא אשריכם ישראל לפני מי אתם מיטהרין", שענין 40 מרומז בסופי תיבות של הפסוק שמורה על חודש אלול "אני לדודי ודודי לי" – שסופי התיבות הם 4 פעמים י', שמורים על 40 ימי התשובה והמחילה שמר"ח אלול עד יו"ה"כ [שאז הוא זמן החסד שעז"נ "פותח את ידך" – פתיחת היוד"ן וההשפעה], וכן רמז לענין 40 סאה של המקווה, כי חודש אלול הוא מעין המקווה טהרה לעם ישראל לכל השנה שעושים תשובה ומיטהרים מכל הטומאות הרוחניות, שזהו מה שאומרים בקשר ליו"ה"כ במשנה בסוף מסכת יומא¹⁹ "אמר ר' עקיבא אשריכם ישראל לפני מי אתם מיטהרין ומי מטהר אתכם אביכם שבשמים וכו' ואומר "מקוה ישראל ה" – מה מקוה מטהר את הטמאים אף הקב"ה מטהר את ישראל", היינו ש-40 הימים שמסתיימים ביו"ה"כ הם מקווה טהרה והתשובה של עם ישראל מכל החטאים והטומאות, בכל שנה ושנה.

מקוה ישראל – תקות ישראל

ג. ומוסיף הצ"צ 40 ימי התשובה גם מרומזים בצורה המקוה שהיא כמ"ם סתומה – ס' סופית, שהמקוה הרי סגור מכל 4 צדדים שנראה כצורת מ' סופית.

ועוד מוסיף הצ"צ באור התורה שם, שבמשמעות המילה "מקוה" יש גם קשר למ"ש בתהלים מזמור מ'²⁰ שבפסוק ב' נאמר "קוה קויתי ה' ויט אלי וישמע שוועתי" [ואולי אפ"ל ע"ד הצחות שמספר הפרק מ' עם המילה קוה – מצטרפים למילה מקוה]; כי הרי גם מקוה קשור עם ענין התקוה, שבפסוק דלעיל במשנה "מקוה ישראל ה'", הפי הפשוט שהוא מלשון תקוה שעם ישראל מקוים לה' והוא תקוותנו לישועה כמשי"כ בהמשך לזה "מושיעו בעת צרה" היינו התקווה לגאולה

¹⁶ יחזקאל לו, כה.
¹⁷ תהילים נא, יב.
¹⁸ שלח יד, כ. ועיין בפירוש"י תשא לג, יא. ד"ה "ושב את המחנה" שנאמר "סלחתי כדברך" גם על חטא העגל (למרות שהפסוק כתוב בפרשת שלח על חטא המרגלים).
¹⁹ יומא פה, ב.
²⁰ תהלים מ, ב.

הלכות טומאת אוכלין הן ההקדמה להלכות כלים): "אוכלים" נוטריקון – אורות וכלים! והרי גם כפשוטו – האוכל נמצא בכלים והוא בדוגמת אורות בכלים; כמו שהאורות מותאמים לכלים ומקבלים את ההגבלה והציוור של הכלים, עד"ז האוכל שבכלי בטל לכלי, וכמו הדין במשנה במסכת שבת: "המוציא [בשבת] אוכלין פחות מכשיעור בכלי פטור אף על הכלי", ז.א. שלמרות שהכלי הוא שלם ואם יוציא אותו בשבת בפני עצמו מתחייב ע"ז, אבל מכיון שענתה הוא משמש את האוכלין ובהן אין שיעור – פטור אף על הכלי. שהם כמו מתאחדים במטרה אחת. ועד"ז בענינו – האורות והכלים משתלבים ומתאחדים להבאת המשיח והגאולה השלימה!

התלהבות ושמחה – בלי גבול!

ד. ואפ"ל שהמשמעות וההוראה בדברי הרבי אורות דתוהו בכלים דתיקון! – אורות דתוהו – אמונה, התלהבות, שמחה ועוצמה – בלי גבול! בכלים דתיקון – אגרסיביות בכלל לא! שאת המשיח מביאים בדרכי נועם ובדרכי שלום, ובהתחשבות עם הציבור שומעי לקחנו, כמו שאומרים "דברי חכמים בנחת נשמעים" [ואמר לי חכם אחד שדברי חכמים בנחת – ר"ת חב"ד! היינו את עניני חב"ד עושים תמיד בכלים דתיקון!] ובפרט ענין המשיח שקשור עם נחת כמ"ש "בשובה ונחת תושעון" ולהעיר ש"נחת" גימטריא "המלך המשיח"! והרמב"ם ברוב המקומות שכותב על המשיח, כותב "המלך המשיח", בשתי ה' הידיעה. והגימטריא היא תנ"ח – שזו השנה שנוגד בה הבעש"ט, שעל ידו התחיל להאיר ולהתנוצץ אורו של המלך המשיח. ולהעיר שמספר הרישוי של הרכב שנסע בו כ"ק אד"ש מה"מ רוב השנים ה' 458 – נח"ת, גימטריא המלך המשיח!

ולהעיר שגם המילה "אכלים" היא גימטריא 101, שמבטא את האל"ף – אלופו של עולם – הבלי גבול שקשור לעצמות ה' שלמעלה מהכלים הגבול, שע"כ מביאים את המשיח.

ולכן מיכל בת שאול – אשת דוד המלך, בותה לריקודים וכרורים של דוד המלך, ש"מיכל" אותיות כלים; כי היא הזדהתה וידעה רק בכלים דתיקון, ולא ידעה שצריכים לשלב שם גם את האורות דתוהו שלמעלה מטו"ד. אבל דוד המלך ענינו הביטול דמלכות בית דוד; ההתלהבות והמשי"כ שלמעלה מטו"ד שע"י שילוב שניהם – אורות וכלים – שזהו הרמז במילה "אוכלין" – ע"י השילוב מביאים את הגאולה ומשיח, שאת זה הראה והפגין דוד המלך ע"ה "ידוד מפזז ומכרכר בכל עז לפני ה'". [ולהעיר ששם כ"ק אד"ש מה"מ כשם והגימטריא "צמח צדק" – "מנחם מענדל", גימטריא 332 ובאותיות של"ב, שענינו של הרבי (וכל הצדיקים העוסקים בעניני והבאת המשיח) הוא השילוב של כל הענינים, האורות דתוהו בכלים דתיקון, והמשי"כ יחד עם הכוחות הרגילים והשילוב של נגלה וחסידות וחסידים ומנגדים, שבכך עוסק הרבי מלך המשיח ובוה עסק הרבי הצמח צדק, שזהו ענין עיקרי בקיום התורה והבאת המשיח – השילוב של כל הענינים מהקצה אל הקצה מהגבוה גבוה ביותר – עד לעולם התחתון והשפל ביותר; לעשות כלים לאלוקות ולמשיח ול"בית משיח" גימטריא 770, כן תה"י לנו מ"ד ממי"ש נאו!]

כי בשמחה תצאו מהגלות!

ה. ענין השמחה קשור לפרשת כי תצא – כנאמר "כי בשמחה תצאו" ובפרשה מדובר ע"ד שמחת חתונה: "כי יקח איש אשה", "כי יקח איש אשה חדשה, ושימח את אשתו וגו'".

וכ"ק אד"ש מה"מ בתקופה זו תובע שמחה, וגם "שמחה בטהרתה לקבלת פני משיח צדקנו", ובימים אלו היו שמחות חתונות של הרבי הרש"י נ"ע והרבי הרי"צ.

"תקות" חוט השני"

סיכום הקשר של ההלכות ברמב"ם לזמן, פרשת השבוע והתאריך על סיום הלכות כלים

- א. שופטים בכל שעריך – לעשות מהעולם כלים לאלוקות.
- ב. תצא למלחמה ושבית שבו – לעשותם כלים לאלוקות.
- ג. "המלך בשרה" – לעשיית עניני העולם והשדה כלים לאלוקות.
- ד. הבאת המשיח באופן דאורות דתוהו בכלים דתיקון.
- ה. בפרשת כי תצא – כי בשמחה תצאו – שמחה בטהרתה לקבלת פני משיח צדקנו!

וישועה. וחז"ל דורשים במילה זו שהיא מורה על ענין **המקוה** טהרה. ז. א. שעי התקוה באה הטהרה. והרי מקוה גם מורה על ענין התפילה שבה מתבטאת התקוה לה' ועי"כ באה הטהרה. וכן בחודש אלול ע"י התשובה והתפילות לה' שמביעים את תקוותנו באה הטהרה הסליחה והכפרה של עם ישראל כמו המקוה.

והפי' הפשוט במילה מקוה מלשון אסיפת המים כמש"נ²¹ "מקוה מים יהי טהור" – וכמו שנאמר במעשה בראשית "יקוו המים", ו"ולמקוה המים"²². וגם באלול מתאספים לתפילות וסליחות.

ואפשר לקשר את שתי הפי' הנ"ל ב"מקוה ישראל" – שעי המקוה ואסיפה של עם ישראל, שהרי בתוך המקוה טובלים כולם, שהמקוה מאחד ומבטל את כולם, בזכות וע"י האחדות אנו באים לתקוה לגאולה מקוה ישראל ה' מושיעו בעת צרה! כי **אחדותנו** היא **התקוה לגאולתנו**. כי שנאת חינוס היתה הסיבה לחורבן ולגלות וע"י התיקון ואחדות ישראל זוכים לתקוה הגדולה והישועה, כן תהי לנו מיי"ד ממי"ש נאו!

"תקוה" חוט השני"

סיכום הקשר של ההלכות ברמב"ם לזמן, פרשת השבוע והתאריך על סיום הלכות מקוואות וכל ספר טהרה

א. חודש אלול – חודש הטהרה – תשובה.

ב. 40 יום עד יוה"כ פ – כנגד מקוה 40 סאה.

ג. מקוה ישראל – התפילה – חודש התפילה.

ד. מקוה ישראל – ע"י התפילה – מביאה תקוה.

ה. מקוה – אסיפה – ע"י התפילות והסליחות.

...

קול התורה ערב!

א. בסעודת סיום מסכת אור לערב תשעה באב ש.ז., סיפר בהתוועדות הרה"ח **מיכל** שי **קרעמער** (שהי' לו יום הולדת ועשה את הסיום) 2 סיפורים ששמע מבנו של **הבאסטאנער רבי** [הרבי מבוסטון הי' גר בבית ע"י ביתו של כ"ק אד"ש מה"מ בפרעזידענט סטריט].

הרבי מבוסטון קנה הבית לפני אד"ש, אבל כניסתו לבית התעכבה בגלל ששיפצו את הבנין לעשות בו ביהכ"ס ושיבה לתלמידים וביתנים אד"ש והרבנית נכנסו לביתם.

היו שהתקשרו לרבי מבוסטון ואמרו לו שלא יעשה בביתו בית מדרש ושיבה כי יהי משם קול ורעש הלומדים, וכשהרבי מגיע הביתה מ-770 הוא זקוק למנוחה ושקט.

כנראה שהדברים הגיעו אל אד"ש, והוא התקשר אל הרבי מבוסטון ואמר לו שמעתי שאנשים אומרים לך לא לפתוח ישיבה בגלל הרעש, תדע לך אדרבה קול התורה מוסיף ועושה לי הרגשה רוח טובה, ושלא יתפעל מהמתקשרים וימשך בתכניות לעשות שם ישיבה שישמעו קול תורה.

הכרת הטוב!

ב. גם סיפר הבן של הבאסטאנער, שפעם שמעה אימו, הרבנית של הרבי מבוסטון, רעש וצעקות ברחוב. היא יצאה למרפסת וראתה שגויים "שחורים" צועקים ומנסים להתנפל על הרבנים של אד"ש **חי מושקא** נ"ע, ואמו הרבנית מבוסטון הקימה צעקות והניסה אותם ב"ה.

מאז **מידי שנה** בתאריך הזה, הרבנית של הרבי התקשרה אל הרבנית מבוסטון להודות לה ע"כ.

דברי תורה ערבים!

בשנים הקודמות הרבי הי' הולך ברגל לבד כל יום מביתו ל-770. פעם עבר ע"י מקום ששם יש בית המדרש וישיבה שלומדים תורה, ונשמע משם קול

תורה חזק, ואמר שמתברך שבכל המקומות שלומדים תורה יישמע קול תורה כזה חזק ערב ומרגש!

להוסיף בשמחה בקול!

א. בליל שמיני עצרת ה'תשל"ח, שקרה לרבי המקרה עם הלב, היו מאני"ש שחששו שהריקודים יפריעו למנוחה של כ"ק אד"ש מה"מ, ואמרו שאני"ש לא ירקדו במשך הלילה ב-770 מחשש שלא להפריע לאד"ש.

והרבי שלח מסר לאני"ש והתמימים שאם רוצים ברפואתו שירקדו וישמחו מה שיותר וזה יעשה לו נחת ויוסיף ברפואתו.

ההשפעה מוסיף כחות!

ב. וכשחילק הרבי באותה שנה בחנוכה דולרים דמי חנוכה, גם היו מאני"ש שניסו לעצור את התור, ולמרות שהי' חורף והרבי עמד וחילק ע"י הדלת, והי' קור גדול בחוץ, צעק הרבי שאם רוצים בבריאותו, הוא מקבל כחות מהחלוקה לקהל. ושלא יפריעו את הקהל (וכך הי' גם בחלוקת כוס של ברכה בחגים הבאים).

חיי הצדיק אינם חיים בשריים!

ג. כשהגיעה משלחת מכובדת מהרבי מקלויזנבורג זצוק"ל ליחידות לרבי אמר כ"ק אד"ש מה"מ: "צריכים להתחיל עם גשמיות, הרבי הקודם תמיד כתב קודם בגשמיות ואח"כ ברוחניות, מה שלום הרבי (מקלויזנבורג) בגשמיות! ואח"כ אמר: על הרוחניות שלו אני בכלל מפחד לשאלו... (ועשה תנועה של "הפלאה" למעלה בידו).

אח"כ הם שאלו את הרבי לשלמו בשם הרבי מקלויזנבורג (זה הי' כבר אחרי האירוע בתשל"ח), ועי"כ ענה הרבי: "ווען ארום מיר איז גוט, פיל איך גוט!"... [=כשמסביבי טוב אני מרגיש טוב!...]

ומי הם סביב הרבי? לכל לראש התמימים שלומדים כאן, אח"כ כל התמימים בכל העולם, אח"כ כל אי"ש בעולם, אח"כ כל היהודים, ואח"כ התנהגות כל אנשי העולם והתמסרותם לאמונת ה'.

לעזור לפרנסת יהודי!

פעם ישב אד"ש מה"מ בחתונה והרבי מבוסטון ישב על ידו ומישהו צילם את הרבי, והרבי לא התנגד. הבאסטאנער שאל את אד"ש למה נתן לו לצלם (וידוע שהי' מפריע לאד"ש כשלקחו ממנו תמונות) ועי"כ ענה אד"ש: "אם יהודי עושה מזה פרנסה – לא מפריע לי..." [א. שלמרות שהי' מפריע לרבי שצילמו אותו, אבל לעזור לפרנסתו של יהודי מוותר על הנוחיות שלו...]

לעילוי נשמת

הרה"ח הרה"ח מקושר ומסור לכ"ק אדמו"ר שליט"א מלך המשיח

ר' חיים אהרן ב"ד אברהם הלוי ע"ה קופערמאן

נפטר כ' תמוז ה'תשע"ד

יהי' שיהי' מליץ טוב עבור כל בני משפחתו שיחיו להצלחה בכל ענייניהם בגשמיות וברוחניות ולרוות נחת יהודי חסידותי מכל יו"ח מתוך הרחבה בריאות אושר ושמחה תמיד כל הימים ויזכו לשמחת קבלת פני משיח צדקנו ויקויים הקיצו ורננו שוכני עפר והוא בברית והתגלות מלך המשיח מיי"ד ממי"ש נאו!

נדפס ע"י בנו הרה"ח אברהם שי' קופערמאן

(דברים שנאמרו בסעודת סיומי הרמב"ם בביהכ"ס וביהמ"ד ליובאוויטש – 770 – בית משיח)

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

²¹ שמיני יא, לו.
²² בראשית א, ט-י.